

OZANA OANCEA „Miracolul trupei“

■ **Ce surprize v-au întâmpinat anul acesta, ce premiere, ce turnee?**

□ O singură premieră, **Phaedra**, în regia lui Silviu Purcărete, și multe turnee: Festivalul de teatru al Americilor, Holland Festival, Wiener Festwochen, Theater der Welt, Melbourne International Festival of Arts. Până acum.

■ **Cum ați fost primiți „la celălalt capăt al pământului“?**

□ În general, bine. Foarte bună a fost primirea publicului și este emoționant la sfârșit, la aplauze, să vezi atîția oameni, să știi că e unicul moment cînd îi vezi, cînd le întîlnești privirea. Ecurile în presa australiană, dar nu numai, au fost în general foarte pozitive.

■ **Se vorbește despre colectivul Teatrului Național din Craiova ca despre o trupă. Acest cuvînt ascunde un spirit care vă definește, un climat pe care v-aș invita să-l explicați.**

□ Trupa nu e altceva decît un grup de oameni care, luați în parte, probabil n-ar apărea ca miracole, dar care, printr-o potrivire fericită și greu de explicat, puși împreună pe scenă, realizează într-adevăr ceva special. Nu știu cum se întîmplă. Se pot da niște explicații: Craiova e un oraș cu mai puține ispite pentru actor. Nu prea e posibil să practici meseria în altă parte decît la teatru. În teatru se adună dorința de a te manifesta, toată energia, toate gîndurile, toate preocupările, totul. Dar asta nu este o explicație suficientă. Nu e specific. Probabil că mai există ceva în plus. Poate mai multă armonie, poate mai mult talent, poate respect, poate răbdare, poate admirație, poate devotament, poate chiar puțină obediență. Poate cite o fărîmă din fiecare, folosită iscusit de cite-un vrăjitor...

■ **Ce credeți că ați cîștigat ca actriță trăind într-un asemenea mediu teatral?**

□ Mai întîi, am cîștigat dreptul de a urca pe scenă. De fapt, nu știu cît l-am cîștigat și cît l-am primit. Abia după aceea am putut începe să cîștig ceva ca actriță. Dar și asta e greu de explicat.

■ **Cum vi se pare profesia de actor, trăind într-un mediu – aș putea spune - ideal?**

□ În mod ideal. Aproape. Țsta e un mare defect al meu. Și poate că, temîndu-mă de un mediu mai impur și simțînd, de departe – nu cunoșteam teatrul din Craiova, Craiova, nici actorii, aproape pe nimeni – un aer de colegialitate, un aer curat, am ales această cale. M-a atras ceva. Aș fi putut să mă înșel, dar nu m-am înșelat. După doi ani și mai bine, mă întreb ce s-ar fi întîmplat cu mine dacă n-aș fi ajuns în acest mediu ideal. Și nu pot decît să sper că el nu se va deteriora prea curînd. Poate mai sînt și alții ca mine care au nevoie de el, care cine știe dacă ar putea supraviețui altfel. Sau măcar începe altfel.

■ **Premiile de la Festivalul Caragiale, ediția a III-a, nominalizarea pentru un premiu UNITER și apoi cîștigarea lui v-au întărit încrederea sau v-au făcut mai fragilă?**

□ Într-un fel, au fost extensii ale mediului ideal. Au venit aproape de la sine. Nu mă așteptam, am fost foarte emoționată atunci, acum mi-amintesc de ele cu o bucurie calmă și caldă. Și cu încredere sporită, și cu teama de ochii care mă privesc acum curioși să vadă ce va urma.

■ **Ce v-ați dori în viitor, în afară de a rămîne la Naționalul craiovean?**

□ Îmi doresc ca turneele teatrului prin lume să continue. Experiențele noastre la festivaluri sînt de obicei de foarte scurtă durată, cîteva zile, nu apucăm să vedem alte spectacole. Singura

excepție fericită a fost, din păcate doar pentru patru dintre noi, Australia, unde șederea noastră s-a prelungit datorită fostului actor craiovean (acum, actor australian!) Petru Gheorghiu-Dolj. De acolo simt într-adevăr că am rămas cu ceva. Vom trece de acum încolo, în goană, prin alte orașe minunate ale lumii, vom juca, vom fi aplaudați cu emoție, nu vom mai avea poate satisfacții individuale de călători, dar vom avea satisfacții ca **trupă de teatru**.

ADINA BARȚAȘ

GEORGE IVAȘCU: „Absurdul, iată sursa mea de umor!“

■ **Dacă primul tău personaj întruchipat pe scena „Comediei“, în O zi de vară, poate fi considerat ce aparținînd mai mult studenției, cel pe care-l pregătești acum, Crăcănel, va fi primul rol în noua ta calitate, de actor, de angajat al Teatrului de Comedie; sună cam birocratic, așa că, să depășim această condiție!...**

□ Ceea ce mă interesează într-adevăr este motivația pe care o pot descoperi într-un personaj, la un moment dat, fără să trădez autorul. Nu „tipul“ – al încornoratului, în cazul lui Crăcănel – mă preocupă, ci acel sentiment pe care-l încerci străduindu-te să fii cît mai viu în scenă, întrebîndu-te la fiecare pas: „de ce?“.

■ **Presupun că vorbești din experiență și despre preocupări nu tocmai de ultimă oră...**

□ Da, în școală mi-am propus niște teme mai dificile, am căutat să încerc, să probez; și ceea ce cred că mă caracterizează este tocmai curajul acesta, chiar dacă nu întotdeauna am și reușit. Însă nu am dreptul de a nu căuta, mereu, pe altcineva în mine. Actoria este singurul mod de viață care îți permite să fii și altul; nu poți să ratezi această șansă. Firește, actoria nu este doar atît, dar eu mi-am făcut un scop din asta.

■ **Ai avut șansa de a fi remarcat încă din timpul facultății. Ai jucat, student fiind, pe scene importante: Bulandra, Odeon, „Nottara“, Național...**

